

«Αν ήξερα αλλιώς να σ' αγαπώ»

Της Γιόλας Δαμιανού - Παπαδοπούλου,
Εκδόσεις «Ψυχογιός»

«Το πάθος της για τον χορό κράτησε τη Γιολάντα μακριά από τις οικογενειακές επιχειρήσεις, παρόλο που ήταν βαθιά επιθυμία του πατέρα της να τον διαδεχθεί. Προτίμησε να ακολουθήσει το όνειρό της: Μουσική Ακαδημία, Laban Dance Centre, και μετά... κατάκτηση όλων των μουσικών σκηνών του κόσμου!

Μα ένας κεραυνοβόλος έρωτας ορμά σαν τυφώνας στον δρόμο της εκτροχιάζοντας τη ζωή της και θέτοντας υπό αίρεση τους στόχους της. Ένας έρωτας αντιφατικός, επίμονος, αντίθετος προς τις αρχές της, ένας έρωτας εκμαυλιστής την εξουσιάζει, κι αυτή, ανυπεράσπιστη, ακολουθεί πειθήνια τις προσταγές του.

Τι είναι εκείνο που κάνει μια γυναίκα έξυπνη, χαρισματική και επιτυχημένη, να αισθάνεται μπερδεμένη και ανασφαλής; Γιατί η Γιολάντα έπαψε να έχει εμπιστοσύνη στον εαυτό της, στις δικές της αξίες, και αφέθηκε να εγκλωβιστεί μέσα σ' αυτό που πίστευε πως είναι ευτυχία; Απ' όλους τους δικούς της ανθρώπους, μόνο ο παιδικός της φίλος Στέφανος μπόρεσε να προβλέψει την εξέλιξη αυτής της σχέσης, γιατί μόνο αυτός ήταν ικανός να της προσφέρει την αγάπη που της άξιζε.

Η κάθαρση θα είναι για όλους τραγική...».

Ένα απόσπασμα:

«Μέσα στην κλούβα καθόταν ακίνητη, ευθυτενής, με τα φρύδια σμιχτά κι ένα κουβάρι μπερδεμένες σκέψεις που δεν οδηγούσαν πουθενά. Με την ίδια ακαμψία λίγο αργότερα ατένισε το πέτρινο κτίριο με τα ψηλά, στενά παράθυρα και τις σιδεριές. Περπάτησε στους σκοτεινούς διαδρόμους με πρόσωπο κέρινο και μια αφύσικη ηρεμία... Ο χώρος μύριζε μούχλα και αντισηπτικό ανάμεικτο μ' ένα ανεπαίσθητο άρωμα γιασεμιού. Ήταν σίγουρη πως το άρωμα αναδινόταν από τις μασχάλες της φρουρούς που την κρατούσε σφιχτά απ' το μπράτσο. Αυτό το άρωμά της ήταν οικείο. Από πού; Από ποιο σημείο της ζωής της ανάβλυζε; Έστυψε το μυαλό με πείσμα, μα εκείνη την ώρα που την έσερναν τίποτα δε θυμόταν. Ήταν σαν να μην υπήρχε παρελθόν, ούτε μέλλον, παρά μονάχα ένα σκοτεινό παρόν χωρίς διαφυγή. Μια δεύτερη, άτεγκτη γυναίκα κατέγραψε τα στοιχεία της, την έστησε στον τοίχο και τράβηξε δύο φωτογραφίες, ανφάς και προφίλ. Η πρώτη φρουρός την οδήγησε σε μια σκοτεινή κάμαρα όπου την παρέδωσε σε μια τρίτη, ξερακιανή, με τραβηγμένο δέρμα. Εκείνη την κοίταξε με μισό μάτι, λες και τη ζύγιζε. Με αργές κινήσεις φόρεσε γάντια κι άρχισε να ξετάζει μαλλιά, στόμα, μασχάλες. Ακούμπησε το χέρι στο στήθος της μ' ένα παρατεταμένο ψαχούλεμα το πρόσωπό της έμεινε ανέκφραστο, μα μια πονηρή σπίθα άστραψε στο βλέμμα της. Με επιτακτική φωνή είπε: «Βγάλε τα ρούχα, σκύψε και βήξε». Μεσολάβησε μια παγωμένη στιγμή ακαμψίας, μονάχα μια στιγμή, μέχρι που αυστηρή η φωνή, σαν ηχογραφημένη, επανέλαβε τη φράση με την ίδια ένταση: «Βγάλε τα ρούχα, σκύψε και βήξε». Δε φαινόταν να δέχεται αντίρρηση, και το κορμί πήρε την ταπεινωτική στάση. Το βλέμμα στο πάτωμα, ο πόνος βουβός... το μυαλό είχε κολλήσει σ' εκείνη τη μυρωδιά από γιασεμί που δεν μπορούσε να συνδέσει με τη ζωή της. Στο διπλανό δωμάτιο της έκαναν κολπικό έλεγχο. Κρύα εργαλεία, δάχτυλα τραχιά που μπιήγονταν μέσα της και δεν είχαν τίποτα από το διακριτικό άγγιγμα της γυναικολόγου της. Αποστείρωση... μικρόβια... αρρώστια! Το μυαλό της κατέγραφε εικόνες, πράξεις, ήχους, μυρωδιές, και ήταν σαν όλα να συνέβαιναν πλάι της, όχι μέσα της... Λες και τα τραχιά χέρια άγγιζαν ξένο σώμα. Το ξύπνημα της νοητικής αφύπνισης έγινε αργότερα, όταν βρέθηκε στη νεφελώδη υγρή κάμαρα, όταν άκουσε το στεγνό τρίξιμο της βαριάς σιδερόπορτας να κλείνει πίσω της. Εκείνο το τρίξιμο που κρατά δευτερόλεπτα και διαιωνίζεται στο μυαλό, και το ακούς για χρόνια αργότερα στα όνειρά σου. Στάθηκε άκρη άκρη στο κελί, με την πλάτη ακουμπισμένη στην κλειστή πόρτα, μέχρι να εγκλιματιστεί στον χώρο γύρω της. Το θαμπό φως απ' τον φεγγίτη έδινε μια εξωπραγματική διάσταση των πραγμάτων, και ήταν σαν να

έβλεπε έργο στην τηλεόραση. Το μυαλό της αντιστέκεται στην πραγματικότητα. Δυο ντιβάνια με κομοδίνα στο πλάι ακουμπούσαν στους βρόμικους τοίχους. Ένα σώμα ήταν κουλουριασμένο σε εμβρυϊκή στάση στο ένα ντιβάνι, γυρισμένο στον τοίχο ούτε που γύρισε να την κοιτάξει. Μακριές κατάξανθες μπούκλες ήταν απλωμένες σαν βεντάλια στο μαξιλάρι και το κορμί φαινόταν ντελικάτο, έμοιαζε με παιδί... Ένα παιδί σε κελί... Ένα κύμα λύπης την πλημμύρισε. Οι κρατούμενες από τα διπλανά κελιά βρήκαν φρέσκο υλικό να χορτάσουν την πλήξη τους κι άρχισαν έναν διάλογο μεταξύ τους που έφτανε στ' αυτιά της σαν μελίτσι που ορμάει έξω απ' τη φωλιά του. «Έχουμε μουσαφίρισα», φώναξε κάποια. «Τι έγινε, κοπελιά, εκεί θα στέκεσαι για πολλή ώρα;» «Δεν καταδέχεσαι το κελί; Απ' τα ψηλά στρώματα είσαι του λόγου σου;» «Αυτές από τα ψηλά δεν μπαίνουν στη στενή για ψιλοδουλειές σαν τις δικές μας. Κάποια χοντράδα θα 'χει κάνει. Μίλα, μωρή!» Η φωνή ήταν αυταρχική και την έκανε να ανατριχιάσει...».

Λίγα λόγια για τη συγγραφέα.

Η Γιόλα Δαμιανού- Παπαδοπούλου γεννήθηκε στη Λευκωσία. Έζησε πολλά χρόνια στο Κονγκό και στη Νιγηρία. Σπούδασε δημοσιογραφία και συνεργάστηκε με ραδιοφωνικούς σταθμούς, περιοδικά και εφημερίδες της Κύπρου σε χρονογράφημα, πολιτιστικά και έρευνα. Έχει γράψει μυθιστορήματα για ενηλίκους και παιδιά, ενώ για το έργο της έχει αποσπάσει κρατικά βραβεία και πολλές διακρίσεις σε Κύπρο, Ελλάδα και Ευρώπη.

Μαριάνθη Βάμβουρα
yamvouramar@gmail.com